

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3727/2019
25.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Рамиза Ћоровић, адвокат из ..., против туженог Центра за културу, туризам, омладину и спорт Општине Тутин, кога заступа Општински правобранилац, ради враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 352/19 од 19.02.2019. године, у седници већа одржаној 25.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 352/19 од 19.02.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару, Судске јединице у Тутину П1 165/18 од 14.11.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 352/19 од 19.02.2019. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке, а укинута решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди и предмет у укинutom делу враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен у Општинској управи за спорт Тутин и обављао послове у служби Одлуком скупштине Општине Тутин од 22.08.2016. године, основан је тужени – Центар за културу, туризам, омладину и спорт Општине Тутин и то спајањем поменуте установе, мултимедијалног Центра и Туристичке организације општине Тутин. Чланом 6. наведене Одлуке предвиђено је да се сва имовина, права и обавезе установа и организација које су престале да постоје спајањем преносе на новоосновани Центар за културу, туризам, омладину и спорт Општине Тутин, као и да раднике установа и организација које су престале да постоје спајањем преузима новоосновани Центар за културу, туризам, омладину и спорт Општине Тутин. Тужени је 11.01.2017. године, упутио обавештење запосленима у установама и организацијама које су престале да постоје спајањем, да им не престаје радни однос, већ да радни однос настављају код послодавца следбеника, те да имају иста права и обавезе које су имали код Општинске управе за спорт Тутин, као послодавца претходника и да их овим путем позива да у року од осам дана потпишу уговоре о раду са послодавцем следбеником, како би ступили на рад. Тужени је тужиоцу 27.01.2017. године, доставио писану понуду за закључење уговора о раду. Тужилац је дана 08.02.2017. године, туженом доставио одговор на понуду, али није потписао уговор о раду број .../... од 27.01.2017. године. Решењем туженог од 16.05.2017. године, тужиоцу је отказан уговор о раду и престао је радни однос код туженог, због одбијања да са послодавцем закључи Анекс уговора о раду. Пресудом Основног суда у Новом Пазару, Судске јединице у Тутину П1 571/17 од 19.12.2017. године, поништено је као незаконито решење туженог од 16.05.2017. године, којим је тужиоцу утврђен престанак радног односа, услед одбијања да са послодавцем закључи Анекс уговора о раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд обавезао туженог да тужиоца врати на рад.

Одредбом члана 191. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 и 61/05) прописано је да ако суд донесе правноснажну одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, суд ће одлучити да се запослени врати на рад ако запослени то захтева.

Тужилац је захтевао враћање на рад, па како је правноснажном одлуком суда утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, по оцени ревизијског суда тужени послодавац је у обавези да тужиоца врати на рад.

Наиме, правноснажном пресудом Основног суда у Новом Пазару, Судске јединице у Тутину П1 571/17 од 19.12.2017. године, поништено је као незаконито решење туженог од 16.05.2017. године о отказу уговора о раду тужиоцу, због чега су нижестепени судови правилно усвојили тужбени захтев за враћање на рад, јер је тужилац такав захтев истакао.

Сходно изнетим разлозима, неосновани ревизијски наводи да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију је одбијен на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице, због чега је одлучено као у ставу другом изреке.

На основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци .

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић